Μοντέλα Ενεργών Κυκλωμάτων

- ***Ενεργό κύκλωμα*** → Ένα δικτύωμα που περιέχει παθητικά και **ενεργά κυκλωματικά στοιχεία.**
  - **Παθητικά στοιχεία** → Μόνο καταναλώνουν ενέργεια ή αποθηκεύουν ενέργεια. Δεν απαιτούν τροφοδοσία για να λειτουργήσουν. Δεν έχουν τη δυνατότητα ενίσχυσης του σήματος.
  - **Ενεργά στοιχεία** → Στοιχεία που είναι ικανά να παρέχουν ενέργεια ή να κάνουν ενίσχυση του σήματος. Κατά κάποιους πιο αυστηρούς ορισμούς ενεργά στοιχεία θεωρούνται μόνο τα δεύτερα.
- **Έτσι:** Ενεργό κύκλωμα είναι το κύκλωμα που εμπεριέχει την έννοια της **ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ** και **απαιτεί τροφοδοσία** για να λειτουργήσει.

Μοντέλα Ενεργών Κυκλωμάτων

- ***Ο ενισχυτής*** συχνά αντιμετωπίζεται σα δομικό στοιχείο (building block→ Lego…).
- Ανάγκη μοντελοποίησης (ισοδύναμο κύκλωμα, χωρίς σχεδιαστικές λεπτομέρειες)
- Το μοντέλο ενός ενεργού δικτυώματος πρέπει να περιέχει **εξαρτημένη/ες πηγή/ές**

Μοντέλα Ενεργών Κυκλωμάτων

- Γραμμικό κύκλωμα =
- επαλληλία (υπέρθεση) + ομογένεια, δηλ.
- $f(x+y)=f(x)+f(y)$ **+** $f(k\cdot x)=k\cdot f(x)$
- Γραμμικά κυκλώματα → **Γραμμική Άλγεβρα στη steady state**
- **Γραμμικά Ενεργά Κυκλώματα →**
  Δίθυρα (Two-Ports)

Γενικευμένο Κυκλωματικό Δίθυρο

- Τα **δίθυρα** αποτελούν μια **μαθηματική μοντελοποίηση γραμμικών (εν γένει ενεργών) κυκλωμάτων** η οποία αντιμετωπίζει το όλο κύκλωμα ως **δίθυρο** (**two-port**) ή τετράπολο,
- **μια βαθμίδα (block) δηλαδή της οποίας είναι προσβάσιμα μόνο 4 σημεία**, τα οποία **ανά 2 λογίζονται σα μια θύρα**.
- Κάθε μια από τις θύρες χαρακτηρίζεται από **δυο μεταβλητές**: από ένα ρεύμα και μια τάση
  - Αυτά τα δίθυρα ονομάζονται **κυκλωματικά δίθυρα**, σε αντιδιαστολή με τα κυματικά δίθυρα που χαρακτηρίζονται από τα προσπίπτοντα και ανακλώμενα σε κάθε θύρα κύματα, τα οποία χρησιμοποιούνται σε κυκλώματα υψηλών συχνοτήτων (κατανεμημένα κυκλώματα) και δε θα μας απασχολήσουν

Γενικευμένο Κυκλωματικό Δίθυρο

- Το δίθυρο καθορίζεται πλήρως εάν γνωρίζουμε και τις τέσσερεις μεταβλητές του. Συνήθως* μια μεταβλητή κάθε θύρας είναι **ανεξάρτητη**, $\alpha_j, j=1,2$, και μια **εξαρτημένη**, $\varepsilon_j, j=1,2$ (η τιμή της *καθορίζεται από τις τιμές των ανεξάρτητων μεταβλητών*)

$$\mathbf{E}=\mathbf{X}\cdot\mathbf{A} \qquad \begin{bmatrix}\varepsilon_1\\ \varepsilon_2\end{bmatrix}=\begin{bmatrix}\chi_{11} & \chi_{12}\\ \chi_{21} & \chi_{22}\end{bmatrix}\begin{bmatrix}\alpha_1\\ \alpha_2\end{bmatrix}$$

$$\chi_{11}=\left.\frac{\varepsilon_1}{\alpha_1}\right|_{\alpha_2=0} \quad \chi_{12}=\left.\frac{\varepsilon_1}{\alpha_2}\right|_{\alpha_1=0} \quad \chi_{21}=\left.\frac{\varepsilon_2}{\alpha_1}\right|_{\alpha_2=0} \quad \chi_{22}=\left.\frac{\varepsilon_2}{\alpha_2}\right|_{\alpha_1=0}$$

* Υπάρχουν και κάποιες (2) κυκλωματικές παράμετροι που δεν ικανοποιούν αυτή τη συνθήκη, αλλά και οι δυο μεταβλητές μιας θύρας είναι είτε εξαρτ. είτε ανεξαρτ. → χρησιμοποιούνται για την ανάλυση κυκλωμάτων σε διαδοχική σύνδεση (cascade)

Κυκλωματικές Διθυρικές Παράμετροι

	z − παράμετροι		y − παράμετροι		h − παράμετροι		g − παράμετροι	
Μεταβλητή:	"α_j"	"ε_j"	"α_j"	"ε_j"	"α_j"	"ε_j"	"α_j"	"ε_j"
$j=1$	I_1	V_1	V_1	I_1	I_1	V_1	V_1	I_1
$j=2$	I_2	V_2	V_2	I_2	V_2	I_2	I_2	V_2

- Αντικαθιστώντας το χ στη γενικευμένη εξίσωση ορισμού με καθένα από τα z, y , h και g και κάθε φορά χρησιμοποιώντας για (ανεξάρτητες μεταβλητές) και (εξαρτημένες μεταβλητές) αυτές που αντιστοιχούν σε κάθε είδος παραμέτρου, (βλ. **Πίνακα)**, παίρνουμε τα **τέσσερα αντίστοιχα διθυρικά μοντέλα**.
- Για παράδειγμα για τις h παραμέτρους (που πολύ συχνά χρησιμοποιούνται για τη **μοντελοποίηση των BJTs**) ισχύει:

$$\begin{bmatrix} V_1 \\ I_2 \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} h_{11} & h_{12} \\ h_{21} & h_{22} \end{bmatrix} \begin{bmatrix} I_1 \\ V_2 \end{bmatrix}$$

Κυκλωματικές Διθυρικές Παράμετροι

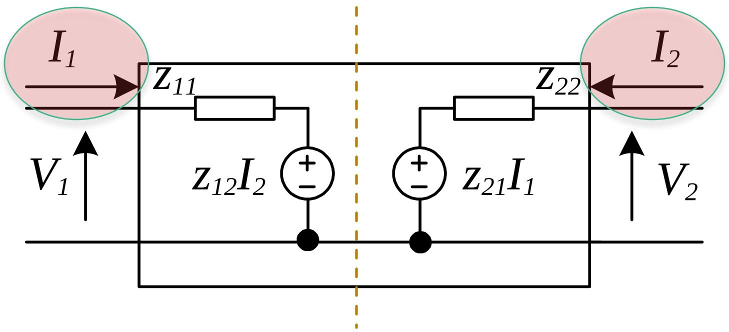

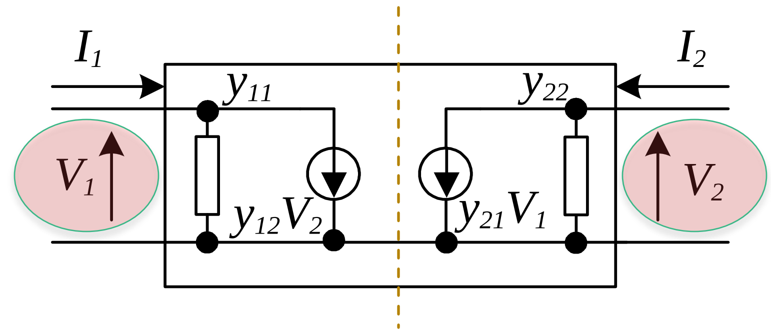

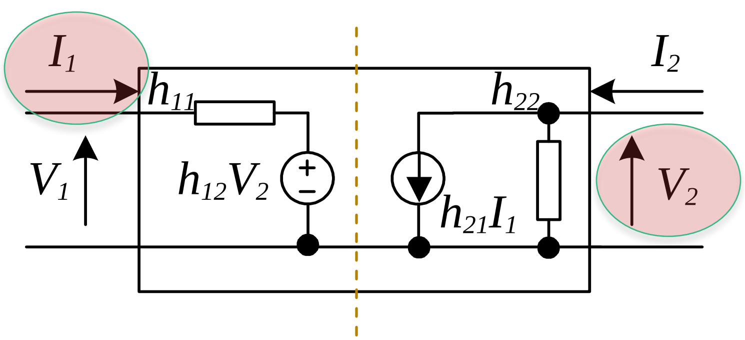

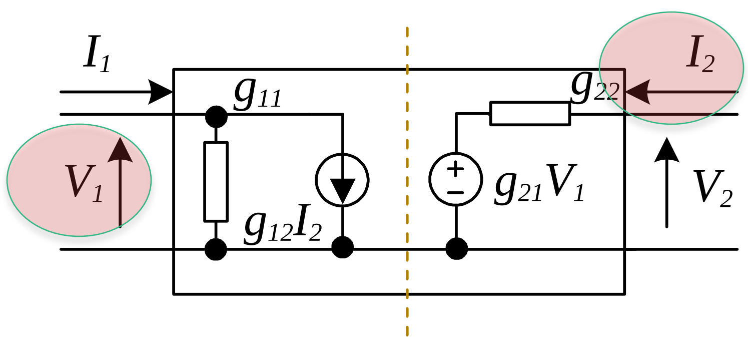

Πρακτικά έχουμε ισοδύναμα Thevenin / Norton των κυκλωμάτων εισόδου και εξόδου

Μοντέλα Ενισχυτών

Συνήθως θεωρούμε ότι **όλοι οι ενισχυτές είναι** με καλή προσέγγιση **Μονόδρομοι (ή μονόπλευροι - unilateral-)**, δηλ. η ροή του σήματος συμβαίνει **μόνο** κατά τη **φορά Είσοδος → Έξοδο**

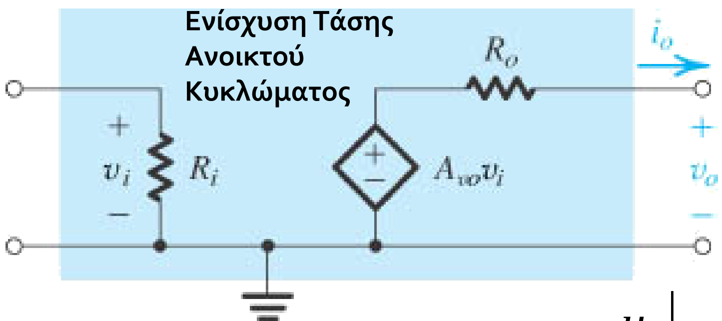

Ενισχυτής Τάσης $A_{uo}=\left.\dfrac{u_o}{u_i}\right|_{i_o=0}$

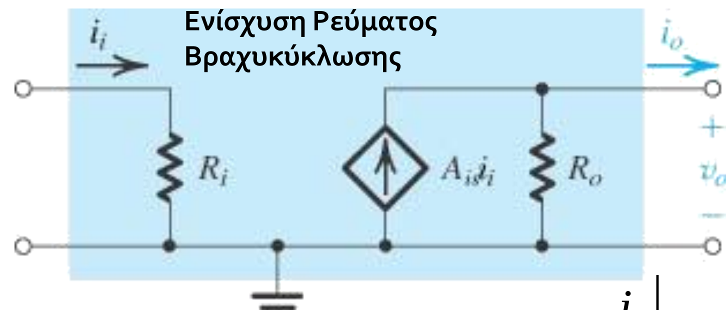

Ενισχυτής Ρεύματος $A_{is}=\left.\dfrac{i_o}{i_i}\right|_{u_o=0}$

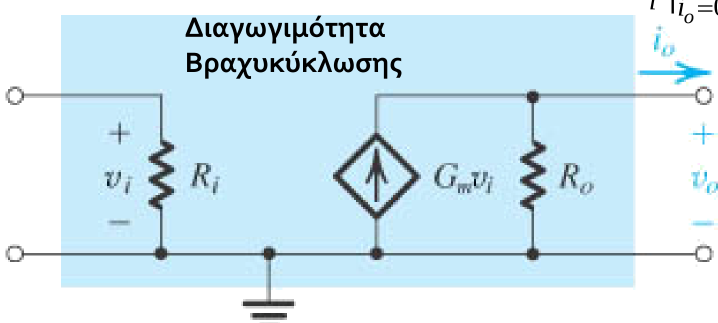

Ενισχυτής Διαγωγιμότητας $G_{ms}=\left.\dfrac{i_o}{u_i}\right|_{u_o=0}$

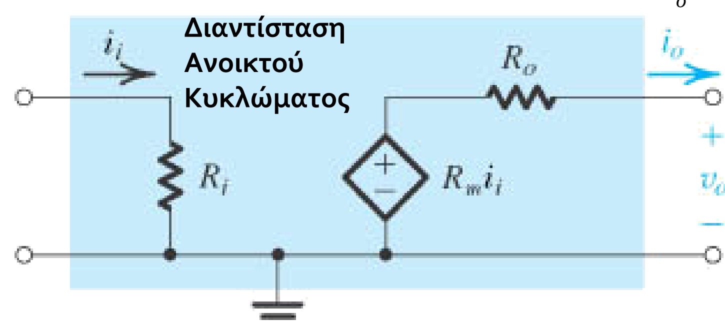

Ενισχυτής Διαντίστασης $R_{mo}=\left.\dfrac{u_o}{i_i}\right|_{i_o=0}$

Table 1.1 The Four Amplifier Types

Μοντέλα Ενισχυτών

Από τις **σχέσης επίλυσης διαιρετών τάσης και διαιρετών ρεύματος στην είσοδο και την έξοδο,** είναι φανερό ότι προκειμένου ο ενισχυτής να θεωρείται **ιδανικός** πρέπει κατά περίπτωση:

$$G = R^{-1}$$

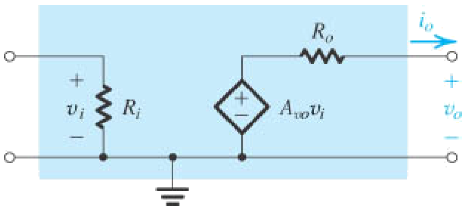

Ενισχυτής Τάσης

$$R_i \to \infty(\gamma\iota\alpha\tau\acute{\iota}\,?) \qquad R_o \to 0$$

$$A_u = \frac{u_o}{u_i} \xrightarrow{R_o\to 0} A_{uo} = \left.\frac{u_o}{u_i}\right|_{i_o=0}$$

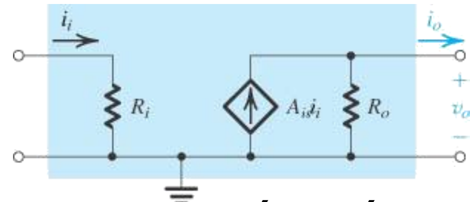

Ενισχυτής Ρεύματος

$$G_i \to \infty \qquad G_o \to 0$$

$$A_i = \frac{i_o}{i_i} \xrightarrow{G_o\to 0} A_{is} = \left.\frac{i_o}{i_i}\right|_{u_o=0}$$

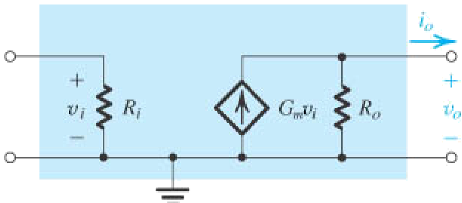

Ενισχυτής Διαγωγιμότητας

$$R_i \to \infty \qquad G_o \to 0$$

$$G_m = \frac{i_o}{u_i} \xrightarrow{G_o\to 0} G_{ms} = \left.\frac{i_o}{u_i}\right|_{u_o=0}$$

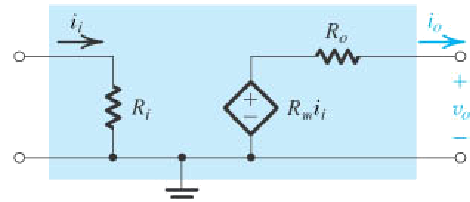

Ενισχυτής Διαντίστασης

$$G_i \to \infty \qquad R_o \to 0$$

$$R_m = \frac{u_o}{i_i} \xrightarrow{R_o\to 0} R_{mo} = \left.\frac{u_o}{i_i}\right|_{i_o=0}$$

Ανάδραση (ή Ανατροφοδότηση)

- Η **ανάδραση** (ή ανατροφοδότηση) (**feedback**) είναι ένα από τα βασικότερα αντικείμενα της ανάλυσης ενεργών κυκλωμάτων (δικτύων) (active network analysis), καθώς:
- επιτρέπει τον έλεγχο των χαρακτηριστικών ενός βασικού ενισχυτή (ενεργός βαθμίδα, που μπορεί να μην επιδέχεται παρέμβαση) από ένα πλήρως διαμορφώσιμο εξωτερικό (συνήθως παθητικό) δικτύωμα, το **δίκτυο ανατροφοδότησης** (**feedback network**).

Ιδανικό μοντέλο ανάλυσης ανάδρασης

- Διάγραμμα βαθμίδων (block διάγραμμα), του **ιδανικού μοντέλου ανάλυσης της ανάδρασης** για θετική αλλά και αρνητική ανάδραση.

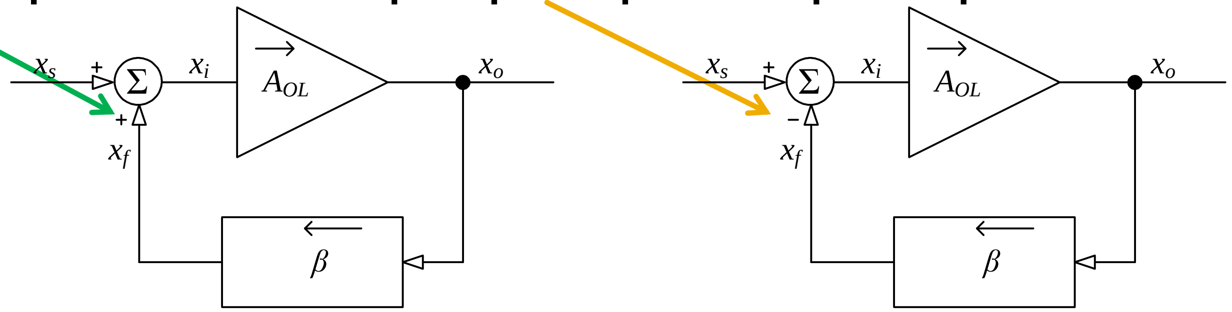

- Το μοντέλο αυτό βασίζεται σε τρείς δομικές μονάδες:
  - Το **βασικό ενισχυτή**, χαρακτηριζόμενο από **ενίσχυση ανοικτού βρόχου** (open-loop gain), ή ενίσχυση «προς τα εμπρός» A_{OL}
  - Το **δίκτυο ανάδρασης**, χαρακτηριζόμενο από το **συντελεστή ανάδρασης** (feedback factor), ή συντελεστή ανάστροφης μετάδοσης (reverse transmission factor), β .
  - Ένα **ιδανικό αθροιστή**.

Ιδανικό μοντέλο ανάλυσης ανάδρασης

- Η χρήση αυτού του ιδανικού μοντέλου ισχύει μόνο υπό τις εξής προϋποθέσεις:
  - Τόσο ο βασικός ενισχυτής όσο και το δίκτυο ανάδρασης είναι βαθμίδες **μονόπλευρης διάδοσης** (**unilateral transmission**), δηλ. το σήμα εισόδου δεν μπορεί να μεταδοθεί διαμέσου της διαδρομής ανάδρασης και, ομοίως, το σήμα εξόδου δεν μπορεί να μεταδοθεί προς τα πίσω μέσω του ενισχυτή.
  - Η **ιδανική δειγματοληψία του σήματος εξόδου** (δεν φαίνεται σαν χωριστή βαθμίδα στα πιο πάνω διαγράμματα, αλλά σαν σημείο ένωσης) και η **ιδανική άθροιση** υποθέτουν ότι **δεν υπάρχει καμία επίδραση φορτίου (loading effect) λόγω της ανάδρασης στην είσοδο ή την έξοδο**.

Ιδανικό μοντέλο ανάλυσης ανάδρασης

- Το ιδανικό μοντέλο ανάλυσης ανάδρασης χρησιμοποιείται αρκετά συχνά στην πράξη, αν και **οδηγεί σε προσεγγιστικά μόνο αποτελέσματα** λόγω του μη-ιδανικού χαρακτήρα των πρακτικών κυκλωμάτων.
- Παρ' όλα αυτά, ο **ιδιαίτερα διαισθητικός χαρακτήρας** αυτής της ανάλυσης την καθιστά **πολύ δημοφιλή**.

Ιδανικό μοντέλο ανάλυσης ανάδρασης

- Αρχικά υποθέτουμε ότι και η A_{OL} και ο β είναι θετικοί ή τουλάχιστον ομόσημοι. Βασικό στοιχείο της ανάλυσης ανάδρασης με βάση το ιδανικό μοντέλο είναι το γινόμενο , $A_{OL}\beta$ γνωστό και ως **κέρδος βρόχου** ή ενίσχυση βρόχου (**loop gain**),
- το οποίο στα πιο κάτω μοντέλα θεωρούμε ότι είναι $A_{OL}\beta > 0$

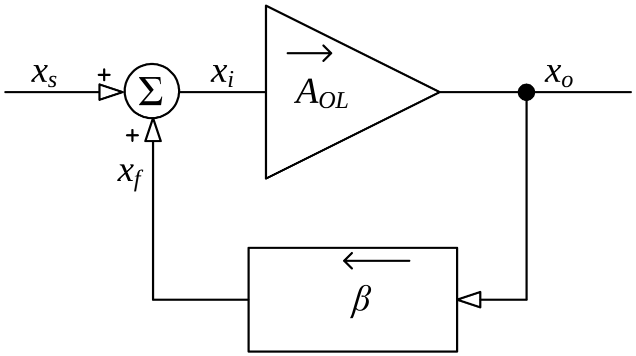

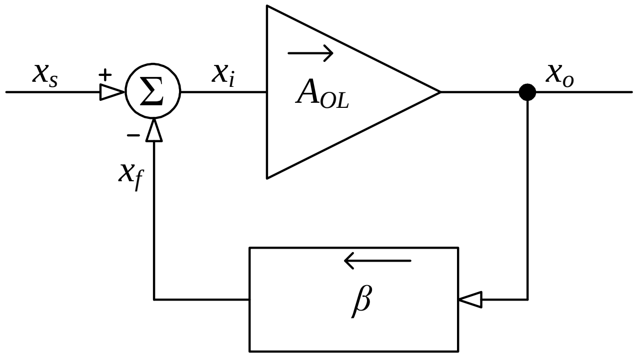

Ιδανικό μοντέλο ανάλυσης ανάδρασης

- Πράγματι, από τον ορισμό και τις προϋποθέσεις ισχύος του μοντέλου έχουμε ότι για το βασικό ενισχυτή ισχύει:

$$x_o = A_{OL} x_i$$

- για το δίκτυο ανάδρασης ισχύει: $x_f = \beta x_o$
- ενώ για τον ιδανικό αθροιστή, στις περιπτώσεις της θετικής και αρνητικής ανάδρασης, ισχύουν:

$$x_i = x_s + x_f \qquad\qquad x_i = x_s - x_f$$

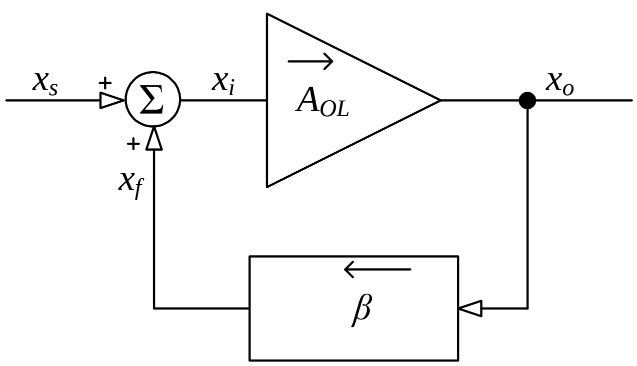

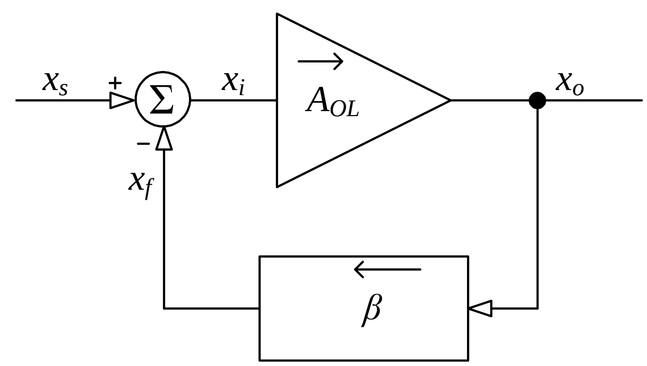

Ιδανικό μοντέλο ανάλυσης ανάδρασης

- Έτσι τελικά στις περιπτώσεις της θετικής και αρνητικής ανάδρασης, ισχύουν:

$$A_{CL}=\frac{x_o}{x_s}=\frac{x_o}{x_i-x_f}=\frac{x_o/x_i}{x_i/x_i-x_f/x_i}=\frac{A_{OL}}{1-\dfrac{x_o}{x_i}\dfrac{x_f}{x_o}}\Rightarrow \boxed{A_{CL}=\frac{A_{OL}}{1-A_{OL}\,\beta}}$$

$$A_{CL}=\frac{x_o}{x_s}=\frac{x_o}{x_i+x_f}=\frac{x_o/x_i}{x_i/x_i+x_f/x_i}=\frac{A_{OL}}{1+\dfrac{x_o}{x_i}\dfrac{x_f}{x_o}}\Rightarrow \boxed{A_{CL}=\frac{A_{OL}}{1+A_{OL}\,\beta}}$$

Ενίσχυση κλειστού βρόχου (closed-loop gain)

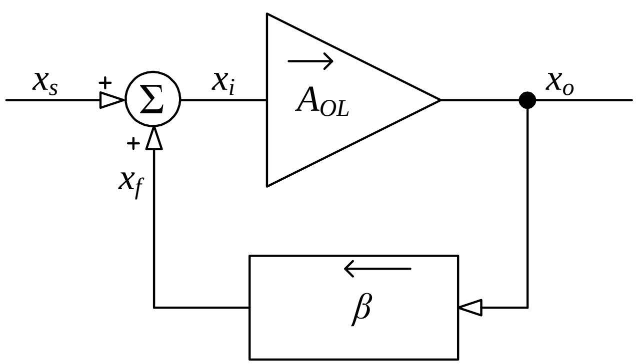

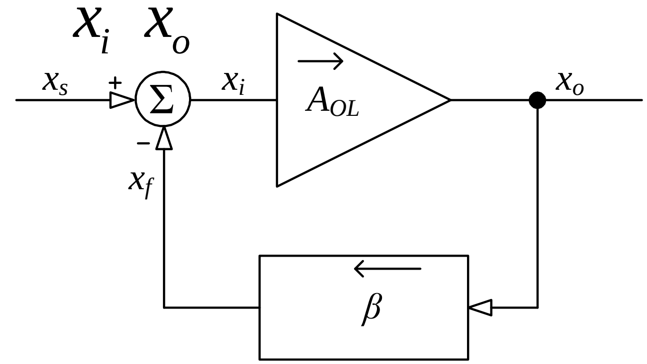

Ιδανικό μοντέλο ανάλυσης ανάδρασης

ποσό (αρνητικής) **ανάδρασης (amount of feedback)**

- **Αρνητική ανάδραση** (στα πλαίσια Ηλεκτρονικών ΙΙ)

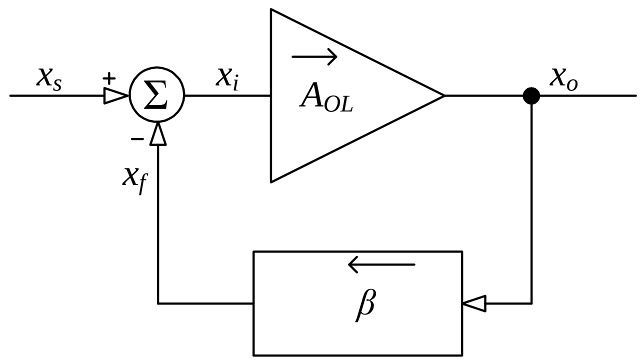

- Για πολλή μεγάλη ενίσχυση βασικού ενισχυτή
- (π.χ. OpAmp)

$$A_{CL} = \frac{A_{OL}}{1 + A_{OL}\beta} = \frac{1}{1/A_{OL} + \beta} \xrightarrow{A_{OL}\to\infty} \boxed{A_{CL} \cong \frac{1}{\beta}}$$

- η ενίσχυση κλειστού βρόχου εξαρτάται αποκλειστικά από το συντελεστή ανάδρασης και μάλιστα είναι αντίστροφή του

Ιδανικό μοντέλο ανάλυσης ανάδρασης

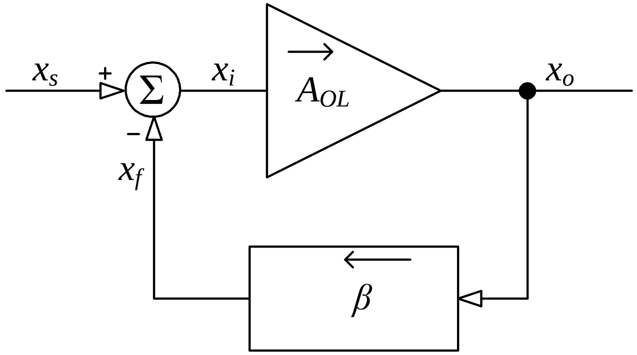

- **Αρνητική ανάδραση**
  - Το σήμα x_i που προκύπτει από την αφαίρεση του σήματος ανάδρασης x_f από το σήμα εισόδου x_s, συχνά αναφέρεται σαν **σήμα σφάλματος** (**error signal**).
  - Το σήμα σφάλματος σημαίνει πρακτικά ότι **η είσοδος του βασικού ενισχυτή ελαττώνεται κατά τον παράγοντα του ποσού αρνητικής ανάδρασης** $x_i = x_s / (1 + A_{OL}\beta)$.
  - Έτσι, αν εφαρμόσουμε **μεγάλο ποσό αρνητικής ανάδρασης** σε ένα βασικό ενισχυτή, πρακτικά σημαίνει ότι **μειώνουμε πολύ την πραγματική είσοδό του**.

Ιδανικό μοντέλο ανάλυσης ανάδρασης

- Η ποσότητα $(1+A_{OL}\beta)$ ονομάζεται **ποσό** (αρνητικής) **ανάδρασης** (**amount of feedback**) και αποτελεί χαρακτηριστική ποσότητα για τους ενισχυτές με ανάδραση, → καθορίζει την ποσοτική αλλαγή των χαρακτηριστικών του βασικού ενισχυτή τους:
  - **Μειώνει την ενίσχυση του βασικού ενισχυτή κατά τον παράγοντα**
  - $(1+A_{OL}\beta)$ → $A_{CL}=\dfrac{A_{OL}}{1+A_{OL}\beta}$
  - **Μειώνει την ευαισθησία της ενίσχυσης** (το ποσοστό μεταβολής της ενίσχυσης λόγω της πεπερασμένης ακρίβειας των στοιχείων του κυκλώματος) **κατά τον παράγοντα :** $(1+A_{OL}\beta)$ → $\dfrac{dA_{CL}}{A_{CL}}=\dfrac{1}{1+A_{OL}\beta}\dfrac{dA_{OL}}{A_{OL}}$
  - **Αυξάνει (αμφίπλευρα) το εύρος ζώνης κατά τον παράγοντα** $(1+A_M\beta)$ **,** όπου A_M είναι η ενίσχυση μεσαίων συχνοτήτων (medium frequencies) ή αλλιώς ενίσχυση της ζώνης διέλευσης (pass-band).

Ιδανικό μοντέλο ανάλυσης ανάδρασης

- **Μείωση ενίσχυσης**
- Αν ορίσουμε ως A_{Mf} την ενίσχυση της ζώνης διέλευσης **με ανάδραση**, τότε φανερά αυτή είναι .

$$\boxed{A_{Mf} = \frac{A_M}{(1+A_M\beta)}}$$

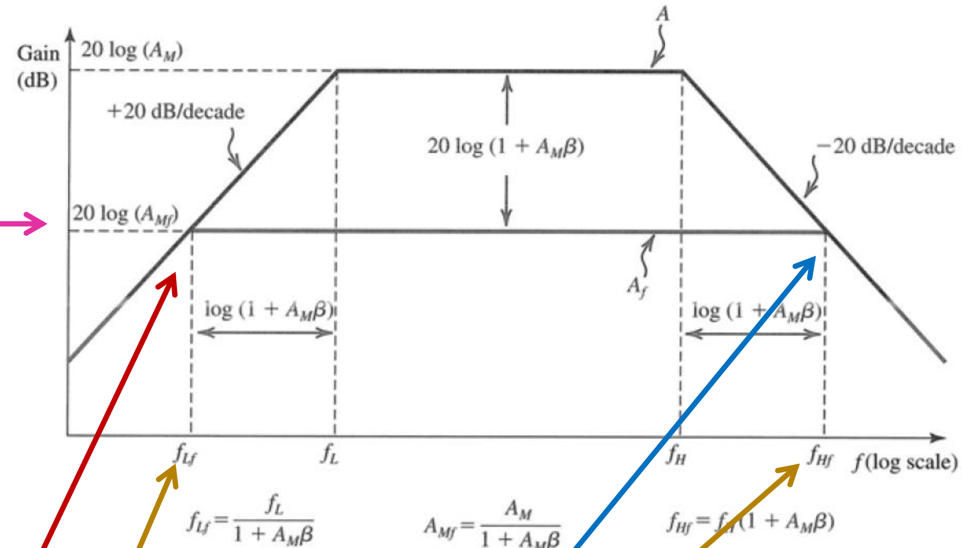

$$A_{CL}(s) = \frac{A_M}{(1+A_M\beta)} \cdot \frac{s}{s+\omega_L/(1+A_M\beta)} \cdot \frac{1}{1+s/\omega_H(1+A_M\beta)}$$

Ιδανικό μοντέλο ανάλυσης ανάδρασης

- **Ανάδραση & Ευστάθεια**
  - Γενικά η συνάρτηση μεταφοράς ενός ενισχυτή εξαρτάται από τη συχνότητα, δηλαδή:

$$\left.\begin{aligned} A_{OL} &\rightarrow A_{OL}(s) \\ \beta &\rightarrow \beta(s) \end{aligned}\right\} \Rightarrow A_{CL}(s) = \frac{A_{OL}(s)}{1 + A_{OL}(s)\beta(s)}$$

  - Πολύ συχνά βέβαια το δικτύωμα ανάδρασης είναι καθαρά ωμικό οπότε ο συντελεστής ανάδρασης δεν εξαρτάται από τη συχνότητα, $\beta \neq \beta(s)$ αλλά αυτό δε συμβαίνει πάντα

  - Για φυσικές συχνότητες $s = j\omega$ έχουμε

$$A_{CL}(j\omega) = \frac{A_{OL}(j\omega)}{1 + A_{OL}(j\omega)\beta(j\omega)}$$

Ιδανικό μοντέλο ανάλυσης ανάδρασης

- **Ανάδραση & Ευστάθεια**
  - Συγκεκριμένα το κέρδος βρόχου $A_{OL}\beta$ γίνεται διαδοχικά:

$$L(j\omega) = A_{OL}(j\omega)\beta(j\omega) = \left|A_{OL}(j\omega)\beta(j\omega)\right| e^{j\phi(\omega)}$$

  - Ο τρόπος με τον οποίο μεταβάλλεται το κέρδος βρόχου με τη συχνότητα καθορίζει αν ο ενισχυτής θα είναι ευσταθής ή όχι.
  - Ένα πολύ γνωστό «κριτήριο ευστάθειας» είναι το **κριτήριο Barkhausen**, το οποίο αποτελεί αναγκαία συνθήκη ταλάντωσης.
  - Σύμφωνα με αυτό το κύκλωμα με ανάδραση θα ταλαντώνει μόνο για τις συχνότητες που ισχύουν:
  - (α) $\left|A_{OL}(j\omega)\beta(j\omega)\right| = 1$ και
  - (β) $\phi(\omega) = n \cdot \pi, \quad n = 1,3,5,\ldots$

Ιδανικό μοντέλο ανάλυσης ανάδρασης

- **Ανάδραση & Ευστάθεια**
  - Τότε ο παρονομαστής της σχέσης $A_{CL}(j\omega)=\dfrac{A_{OL}(j\omega)}{1+A_{OL}(j\omega)\beta(j\omega)}$
  - μηδενίζεται, διότι το κέρδος βρόχου γίνεται

$$A_{OL}(j\omega)\beta(j\omega)\Big|_{\phi(\omega)=n\cdot\pi,n=1,3,5\ldots}=-1$$

  - οπότε το κέρδος κλειστού βρόχου απειρίζεται, που σημαίνει ταλάντωση.
  - Το κριτήριο αυτό έχει δεχθεί ισχυρή κριτική γιατί πρακτικά δεν αποτελεί «κριτήριο ευστάθειας», μας δίνει απλά δυο συνθήκες που για εκείνες τις συχνότητες που ικανοποιούνται (αν ικανοποιούνται) θα δώσουν ταλάντωση.

Περιθώρια Κέρδους & Φάσης

- Η μελέτη της μεταβολής του κέρδους βρόχου $A_{OL}(j\omega)\beta(j\omega)$ συναρτήσει της συχνότητας μπορεί να γίνει και με τα διαγράμματα Bode.
- Η διαφορά του κέρδους βρόχου στη συχνότητα ω_{180^o} από τη μονάδα (ή τα 0dB) ορίζεται ως **περιθώριο κέρδους**
- Το περιθώριο κέρδους καθορίζει το ποσό κατά το οποίο μπορεί να αυξηθεί το κέρδος βρόχου και ο ενισχυτής να συνεχίσει να είναι ευσταθής. Συνήθως επιδιώκουμε μεγάλο περιθώριο κέρδους.
- Αντίστοιχα η διαφορά της φάσης όταν $\left|A_{OL}(j\omega)\beta(j\omega)\right| = 1$ (ή 0dB) από τις 180° ορίζεται ως **περιθώριο φάσης**
- Το περιθώριο φάσης καθορίζει το πόσο μπορεί να καθυστερήσει η φάση και ο ενισχυτής να παραμείνει ευσταθής. Αντίστοιχα αναζητούμε μεγάλο περιθώριο φάσης

Περιθώρια Κέρδους & Φάσης

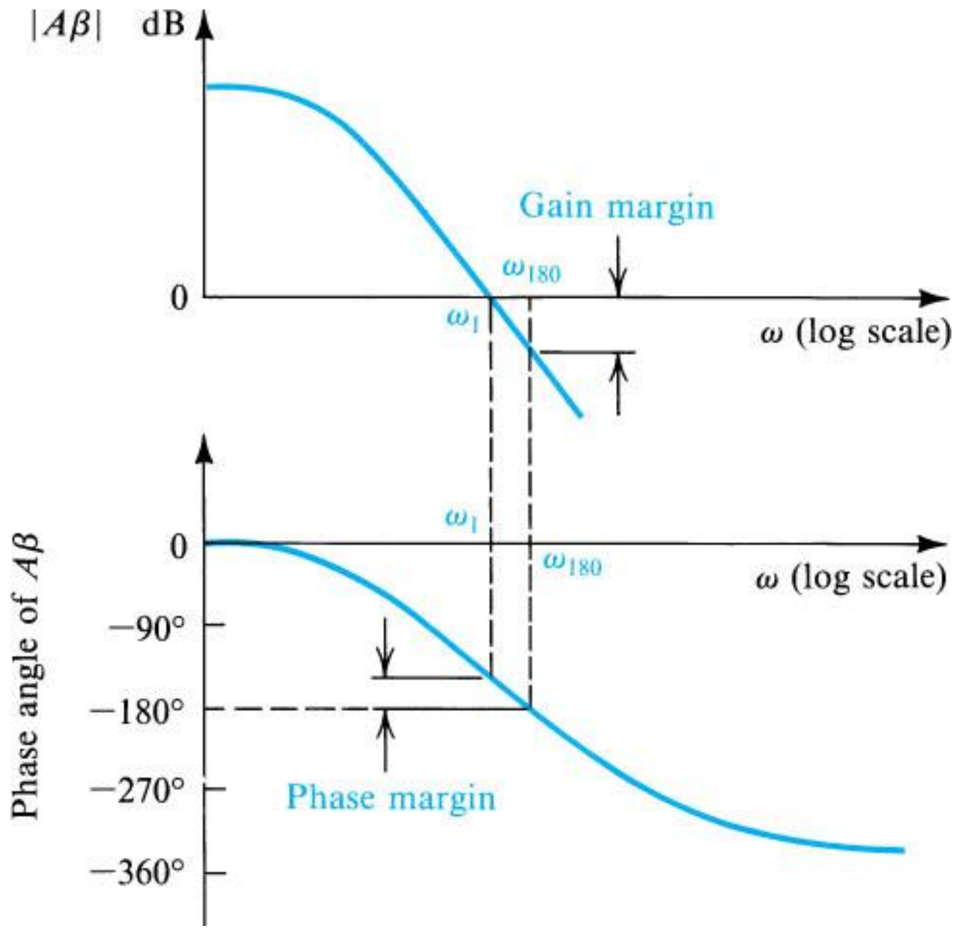

Bode plot για το κέρδος βρόχου $A\beta$ αναδεικνύοντας του ορισμούς του περιθωρίου κέρδους και φάσης.

Περιθώρια Κέρδους & Φάσης

- Μια εύκολη μέθοδος ελέγχου της ευστάθειας κατά τη σχεδίαση ενός ενισχυτή με ανάδραση (με την υπόθεση ότι το δίκτυο ανάδρασης είναι πλήρως ωμικό) είναι η εξής:
  - 1. σχεδιάζουμε τη συνάρτηση μεταφοράς **ανοικτού βρόχου**
  - 2. σχεδιάζουμε μια οριζόντια γραμμή που ορίζει το αντίστροφο του συντελεστή ανάδρασης $1/\beta$
  - Η διαφορά ανάμεσα στις 2 καμπύλες θα είναι το **κέρδος βρόχου:**

$$20\log\left|A_{OL}(j\omega)\right| - 20\log(1/\beta) = 20\log\left|A_{OL}(j\omega)\beta\right|$$

- Έτσι εκτιμούμε την ευστάθεια από τη διαφορά μεταξύ των δυο διαγραμμάτων
- Αν θέλουμε να μελετήσουμε τι γίνεται για άλλο συντελεστή ανάδρασης, σχεδιάζουμε άλλη οριζόντια γραμμή κ.ο.κ.

Περιθώρια Κέρδους & Φάσης

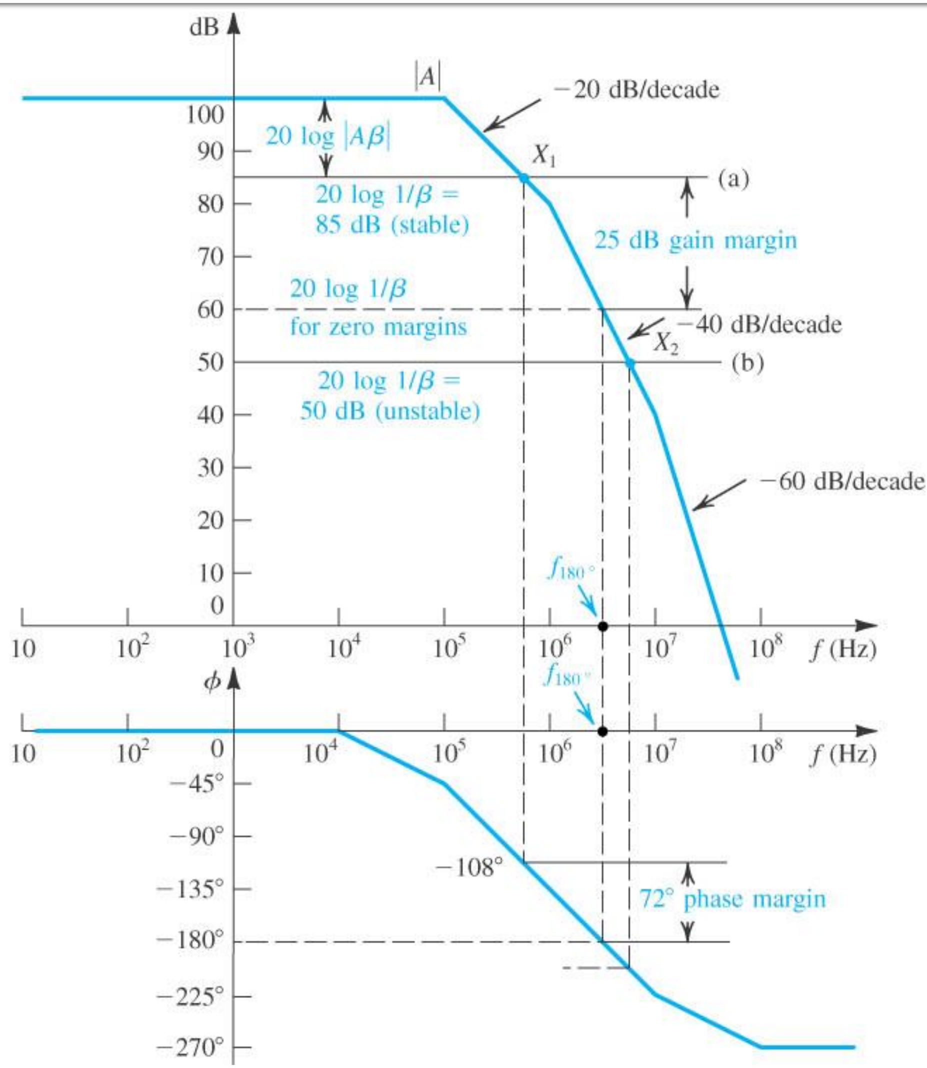

<u>Παράδειγμα με τρείς πόλους:</u>

- Μέγιστη καθυστέρηση φάσης -270° (3*90°)
- Η αστάθεια εμφανίζεται πάντα σε τμήμα της καμπύλης που έχει κλίση -40dB/dec
- Αν η τομή των δυο καμπυλών είναι στο τμήμα με κλίση -20dB/dec τότε περιθώριο φάσης >45°
- Γενικεύοντας: «στο σημείο τομής των καμπυλών

$$20\log\left|A_{OL}(j\omega)\right|$$

$$20\log\left(1/\beta(j\omega)\right)$$

η διαφορά των κλίσεων θα πρέπει να είναι <20dB/dec»